

pořádá

VÝSTAVU PRO AUDABIAC

na podporu projektu „Uměním ke svobodě“, určeného dětem z dětských domovů

MICHAELA POKOVÁ – SVĚTLO PŘÍCHÁZÍ, akvarel, 40 x 30 cm, 2000

ERIKA PFEIFFEROVÁ – olej na sololitu, 180 x 150 cm, 2002

MICHAELA POKOVÁ
ERIKA PFEIFFEROVÁ
obrazy

LEDEN – ÚNOR 2004
Malý Španělský sál
Španělská 10, Praha 2

„Aby se dítě dobře vyvíjelo, bylo zdravé, sobě k uspokojení a společnosti k užítku, mělo by být co nejméně zraňováno. Mělo by tedy žít v takovém rodinném prostředí, které mu poskytuje náležité podněty, přiměřeně proměnlivé a rozmanité, odpovídající jeho rozvoji. Tyto podněty společně s okolním prostředím by měly pro dítě vytvářet smysluplný svět protknutý láskou rodiny a prostým pocitu ohrožení, úzkosti či nebezpečí.

V harmonickém prostředí rodiny by si dítě mělo vytvářet své první a nejdůležitější citové vazby a vztahy a mělo by získávat důležitý pocit, že pro ty druhé kolem sebe má nějaký význam. To je pozitivní identita, vědomí vlastního já a vlastní hodnoty.

Pro dobrý vývoj dítěte je rovněž zapotřebí respektovat jeho potřebu otevřené budoucnosti. To znamená, že se na něco těšíme a něco očekáváme. Všechny výše popsané potřeby dítěte by měly být a jsou naplňovány soužitím dítěte s těmi, kteří k němu patří a ono patří k nim. Když některá z těchto potřeb vypadne, je zle,“ říká lékař dětských duší profesor Zdeněk Matějček.

Děti z dětských domovů mají své duše zraněny a projekt „Uměním ke svobodě“ se snaží pomáhat vychovatelům z dětských domovů tyto dětské dušičky „léčit“.

Takové citové poranění může zůstat skryto pod prahem vědomí po celý život a často zakládá negativní postoj k okolnímu světu, k druhým lidem a nakonec i k sobě samému.

Je výsledkem zla, které na dětech páchají vlastní rodiče. Takovému zlu může dítě podlehnout, avšak ze své podstaty má také sílu, aby zlu odolalo a v konfrontaci s ním získalo něco, co jinak získat nelze. Musí však proto mít prostředí, které vychází vstříc jeho přirozeným potřebám, a musí k tomu mít také svobodnou a pevnou vůli.

Právě takové prostředí se snaží vytvořit projekt „Uměním ke svobodě“.

Prázdninový život dětí provázejí totiž umělci. Ti vedou děti nejen v uměleckých dílnách, kde rozvíjejí jejich tvůrčí schopnosti a dovednosti, ale zároveň jim zprostředkovávají kontakt s vlastní uměleckou tvorbou. Děti jsou obklopeny jejich obrazy, sochami, fotografiemi, hudbou, tancem a vším, co tvoří umění uměním.

Slovy švédského pedagoga Franse Carlgrena lze jasně vystihnout, oč v tzv. uměleckých dílnách jde. Není to snaha produkovat „dětské umění“, či snad snaha děti kultivovaněji zabavit v době jejich volna, případně v nich odhalit skryté možnosti, uplatnitelné dobře v dospělosti. To vše by se dalo pravděpodobně zajistit jednodušeji. Při umělecké činnosti dětí v rámci projektu jde však o víc. Když se pracuje s dřevem nebo hlinou při vytváření nějaké typické podoby zvířete, když se při malování nebo kreslení zápasí s materiálem, aby se dosáhlo stanoveného cíle, když se střídá rozhod-

nost a trpělivost při vzniku obrazu, pak prožíváme nasazení celé osobnosti. Uvádět v soulad jemnosti hlíny, nuance lyrického sborového zpěvu nebo hry na nástroj, to vyžaduje vytrvalost a schopnost neúnavně cvičit. Krize a pohromy při nacvičování větší hry – na jevišti při malování kulis či šiti kostýmů – jsou zkouškami výdrže, ale také krásným zážitkem společného života. A jaké je to uspokojení, když potlesk odmění všechnu námahu a potvrdí štěstí umělecké práce.

Všechna tato umělecká cvičení a úsilí jsou cvičením vůle. Není žádného lepšího školení vůle, než něco s radostí znovu a znovu nacvičovat, i přes překážky a obtíže.

Mnohé úkoly, které jsou dětem v uměleckých dílnách předkládány, vyžadují od nich také vnitřní postoj, jehož instinktivně nejsou vůbec schopny. Opatrný může být nucen stát se smělým, domýšlivý uvážlivým, kdo má slabou vůli, může ukázat vytrvalost a svéhlavý schopnost přizpůsobit se. Toto výchovné působení má hluboké a trvalé účinky.

Letní i celoroční práce s dětmi má i další význam, spočívající v kultivaci jejich tvůrčí fantazie. O ní a o jejím významu pro osobní svobodu mluví zcela srozumitelně opět pedagog Carlgren, když říká, že jednou z nejdůležitějších vnitřních schopností, již může mít dospělý člověk k dispozici, je právě tvůrčí fantazie.

Potřebujeme ji v našem denním životě. Životní cesta člověka bez fantazie je dána směrem, který určují jiní. Takový člověk je nesvobodný. Pro děti z dětských domovů, a nejen pro ně, je tou nejlepší ochranou před závislostmi všeho druhu právě výchova ke svobodě.

MICHAELA POKOVÁ

Nar. 25. 1. 1955 v Praze
Studia:
AVU v Praze atelier prof. Karla Součka

Samostatné výstavy:

- 1984 Palác „U Zlatého melounu“
Praha
- 1986 Klub Futurum Praha
- 1990 Galerie mladých „U Řečických“
Praha
- 1999 Galerie u Magistra Kellyho, Praha
- 2000 Galerie Ludvíka Kuby, Poděbrady
- 2001 Kavárna Vesmírna, Praha

Společné výstavy:

- 1983 Divadlo v současné výtvarné tvorbě,
Galerie Bratří Čapků, Praha
- 1987 Rockfest, Praha
Dell Bello Gallery, Toronto,
Kanada
- 1988 Art of Today, Budapešť, Maďarsko
Rockfest, Praha
- 1988 Salón 88, Bruselský pavilón,
Praha
- Galerie mladých představuje,
Jahodový bar, Praha
- 1989 Galerie mladých představuje, Zlín,
Luhačovice
Mladí Janu Bauchovi,
Špálova galerie, Praha

- 1990 Galerie mladých „U Řečických“,
Praha
- Kulturní středisko Gong, Praha
- 1993 Horn, Rakousko

Realizace:

- 1991–1995 Památník Holocaustu,
Pinkasova synagoga, Praha
- 1996 vitráže v kapli „Obec Křesťanů“,
Praha
- 1997 vitráže ve spolkové místnosti
Antroposofické společnosti, Praha

Zastoupení ve sbírkách:
Československo, Česká republika, USA,
Německo, Francie, Polsko, Japonsko

Michaela Poková malířka vnitřní kosmologie a transmutace, vytváří pohledy do světa intimní spirituality od Atlantidy do dnešní doby. Mapou do duševně duchovního se pro ní do určité míry stalo dílo Rudolfa Steinera a J. W. Goetheho Nauka o barvách.

ERIKA PFEIFFEROVÁ

nar. 28. 12. 1956 v Praze
Studia:
1976–1982
AVU v Praze
atelier monumentální malby
prof. Jana Smetany

1983 Cena SČVU a ČVU pro absolventy
vysokých škol

Výstavy:

- 1984 Praha letohrádek Hvězda
- 1986 Praha Nová tvorba
– galerie Vincence Kramáře
- 1987 Praha Palác kultury – Rockfest 87
- 1988 Praha Salon pražských výtvarníků
- 1989 Praha Mladí Janu Bauchovi
– Galerie V. Špály
- 1989 Praha Výtvarné umění
Občanskému fóru – DBK
- 1990 Praha Kulturní centrum Blatiny
- 1990 Praha Týden duševního zdraví
– výst. síň diplomatického sboru
- 1991 Praha Galerie mladých
„U Řečických“
- 1992 Klatovy Galerie Klenová
- 1992 Brusel „Dialogue Bruxelles-
Prague“ Centre culturel
„La Venerie“ umělecká skupina:
Yvonne Cattier, Michele Delorme,
Francoise Dal, Svatopluk Klimeš,
Michaela Pavlátová,
Vladimír Vimr, Erika Pfeifferová
- 1993 Praha Galerie „R“ A. Rozehnal
- 2002 Lyon „Boujolais 2002“
- 2002 Praha kavárna Vesmírna
„14 a jedna“

Další aktivity:

- 1993–1995 Pinkasova synagoga – práce
na rekonstrukci památníku
holocaustu „80 000 jmen
obětí nacismu“
- 1996 Seminář Arno Sterna
– Výrazová seminologie a praxe
malířského atelieru „Clolieu“
- 1997–2000 Studium Akademie sociálně
umělecké terapie
- 1998–2001 Lektor výtvarných seminářů
waldorfské pedagogiky
- 2000 Zastoupení ve sborníku
výtvarných umělců generace
80tých let nakladatelství Torst
- 2002 Extraart – výtvarné kursy
– Komunitní centrum Břevnov,
Praha